

свършыка на времето, което ся опрѣдѣлява за съпротивленіе на рѣшеніето върху когото е станало.[**]

Членъ 101) Горѣказаннитѣ 121 дни срокъ е за онія, които живѣять по Румелия и Анадолю въ Царското правителство, по островитѣ на Срѣдиземното море, по областитѣ на Дамаскъ, Египетъ и западнѣй Трабулусъ, а за онія които живѣять по Хеджязъ, Аракъ, Аравійскитѣ острови, Суданъ и за онія които ся намиратъ по всичкитѣ иностранны Европейскы, съседни на Царското правителство държави, опрѣдѣлява ся срокъ 180 дена; за онія които ся намиратъ пакъ въ иностранны държави, като въ севѣрнитѣ и западнитѣ крайбрѣжія на Африка и по ближнитѣ имъ острове, 240 дена, и за онія пакъ, които живѣять на далечъ отъ мисътъ Добра-Надѣжда, по Африка, Азия, Америка и по другитѣ далечни градове, опрѣдѣлява ся срокъ 360 дена.

Членъ 102). Когато стане рѣшеніе, върху прѣправенъ нѣкой записъ, или когато единъ отъ двамата има записъ, по когото може да ся даде рѣшеніе, на ся отсѣди противника, по причиня че го е прокрилъ, този срокъ ся чете отъ деньтъ, когато противника исповѣда и потвърди това, или отъ деньтъ, когато ся сѣдятъ, на ся докаже и покритіятъ записъ ся върне на притѣжателя му, или пакъ отъ деньтъ, когато по нѣкой начинъ, записа падне въ рѣцѣтъ му; до толкова обаче, че въ деньтъ когато записа му падне на рѣцѣтъ, длъженъ е да го докаже писменно.

Членъ 103). Срокътъ за оногова, който е отсѣденъ да стане истинафъ, спира ся само когато умрѣ, а остатокъ му ся счита отъ деньтъ, когато ся поднесе рѣше-

[**] За истинафъ, който ще става за испадиваніе, опрѣдѣляватъ ся само петнадесять дни срокъ. Онзи който ще прави истинафа, ако бы да живѣе на далечно нѣкое мѣсто отъ сѣдилището, което е дало рѣшеніето, за всѣки единъ конакъ, прилага му ея още по единъ день срокъ.